

Norwegian Translations of Two Poems by Ghalib and Faiz Ahmad Faiz *

A Note on Knut Kristiansen

Knut Kristiansen, who taught New Indic languages at the University of Oslo until 1998, died at the beginning of July 1999, brutally murdered in his flat by an intruder. The translations of Urdu poetry presented here are but a few of the many manuscripts subsequently found in his office.

During his career, Knut Kristiansen studied and taught a large number of Indian languages, in particular Hindi and Urdu. He also served as one of the last links to the great period of Norwegian Indology, the period of Sten Konow and Georg Morgenstierne, whose student he was.

His learning was immense and legendary. Due to an unnecessarily hypercritical attitude toward his own work, he published little during his career, but shared his knowledge and research with students and associates in the most generous manner.

Some of the manuscripts found are, sadly, unfinished. The more important are now being edited and published by his colleagues. Chief among these is a translation of the autobiography of an indigenous Kafir, Azar, from a remote corner of the Hindu Kush mountains on the border between today's Pakistan and Afghanistan. The translation, along with digitally converted graphic images of the original Urdu text, will eventually be made available

*The Editor wishes to thank Ruth Schmidt and Lars Martin Fosse of the University of Oslo, Norway, for making these translation available to the *AUS*.

on the Internet.

The translations presented here demonstrate that in the hands of a scholar with poetic talent, the Norwegian language is a superb medium for the translation of Urdu poetry.

—Ruth Schmidt and Lars Martin Fosse

Ghālib: Elegi ved 'Ōrif's død¹

Det ville sømmet seg
 Om du hadde ventet på meg—
 enda noen dager
 Men du reiste bort alene
 så du må bli alene
 enda noen dager
 Jeg slår mitt hode til blods. Selv om steinen ikke brister
 banker jeg pannen mot din gravs dør
 enda noen dager
 Du kom igår. Alt i dag sier du vil dra bort.
 Jeg visste at du ikke kunne bli for alltid, men vel
 enda noen dager.
 Du sa idet du gikk: "Vi møtes på Dommens Dag."
 Men ville ikke det vært en herlig dommedag
 som hadde latt vente på seg
 enda noen dager?
 Akk, gamle himmel, 'Ōrif var så ung.
 Ville det skadet deg om han ikke hadde dødd
 enda noen dager?
 Du var fullmånen i mitt hus
 Hvorfor dvelte ikke ditt bilde og ditt lys
 enda noen dager?
 Så ærlig var du i ditt "gi" og "ta"
 at Dødens Engel kunne gitt deg henstand
 enda noen dager?
 Selv om du ofte fryktet meg og trettet med Naiyar,

¹Ghālib: Elegy on the Death of 'Ārif; first line : *Lāzim t̄hā ke dēk̄hō mirā rasta kō'ī din aur.*

så skulle du betraktet dine barn i lek
 enda noen dager.
 Din reise gjennom verden—snart glad, snart uglad—
 varte kun en liten stund. Du skulle vandret ungdoms vei
 enda noen dager.
 En dåre er den som sier: “Hvorfor lever du, Ghālib?”
 Min skjebne er det blitt å lengte etter døden
 enda noen dager.

—Translated from Urdu by Knut Kristiansen

Faiz Ahmad Faiz: Frihetens daggry, August 1947²

Denne flekkete dag
 brent og som bitt av natten
 var ikke gryet de ventet på,
 var ikke gryet de håpet på
 våre venner,
 da de brøt opp og trodde
 at ett eller annet sted i himmelens ørken
 ville de finne stjernenes ytterste bolig
 at ett eller annet sted
 ville nattens langsomme bølge
 skylle mot strand,
 ett sted ville sorgenes skip kaste anker.

Ungdommelig blods hemmelighetsfylte veier
 ville vi følge. Men
 hender holdt oss tilbake,
 ut fra utålmodige soverom, skjønnhetens boliger,
 hørte vi armer som ropet, kroppene som kalte.
 Mer kjær var oss likevel dagens ansikt,
 mer nær var oss daggryets lysende brem,
 lett på sin vinge vårt håp,
 og tretthet kjente vi ikke.

²Faiz Ahmad Faiz: *Ṣubḥ-e Āzādī*; first line: *Ye dāgh dāgh ujālā ye shab-guzāda saḥar.*

Det sies at mørke og lys har skilt lag,
det sies at vei og mål er blitt ett.
Det er tillatt idag—slik lyder parolen—
å feire sin glede over å møtes,
men forbudt er sorg ved å skilles.
En deling kan ikke lindre
leverens ild, de sviende øyne og hjerter i brann

Hvor kom den fra,
hvor ble det av den
morgenens milde vind?
Lampen som lyste ved kanten av veien
vet ikke lenger beskjed.
Tungt ruger
nattens blysvarte mørke.
Den time
da øye og hjerte blir fritt
den time er ikke kommet.
Bryt opp, la oss vandre,
vi er ikke fremme ved stedet for rast.

—*Translated from Urdu by Knut Kristiansen*